

Sygn. akt I ACz 2206/12

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Jan Surma
Sędzia SA:	Dariusz Kłodnicki (spr.)
Sędzia SA:	Sławomir Jurkowicz

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **M. S.**

przeciwko: **(...) Sp. z o.o. w P.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanych

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 15 października 2012 r., sygn. akt X GC 530/12

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy we Wrocławiu udzielił powódce zabezpieczenia roszczenia pieniężnego do kwoty 217.562,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 02.10.2012 r. do dnia 15.10.2012 r. poprzez zajęcie wierzytelności z rachunku bankowego pozwanych o numerze (...), prowadzonego przez (...) S.A. do czasu zakończenia postępowania.

Opierając się na dyspozycji art. 730¹ § 1 i 2 k.p.c. Sąd uznał, iż roszczenie powódki zostało uprawdopodobnione załączonymi do pozwu dokumentami w postaci umowy agencyjnej z dnia 25.07.2005 r., aneksu do umowy, potwierdzenia rezerwacji nr (...), potwierdzenia wpłaty na kwotę 203.020 zł tytułem w/w rezerwacji, pisma powódki z dnia 07.09.2012 r., wezwań do zapłaty kierowanych do pozwanych. Zdaniem Sądu I instancji powódka wykazała również interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia, dołączając do wniosku wypis z rejestru przedsiębiorców KRS pozwanej (...) Sp. z o.o., z którego działu 3 rubryka 2 wynika, iż pozwana nie składała żadnych wymaganych prawem dokumentów finansowych. Ponadto

w ocenie Sądu Okręgowego jest rzeczą powszechnie wiadomą, że w bieżącym roku sytuacja gospodarcza branży turystycznej uległa znacznemu pogorszeniu, czego dowodem są liczne upadłości, także wielu znanych i dużych biur podróży, jakie miały miejsce począwszy już od początku roku.

Pozwani w złożonych zażaleniach wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie wniosku o zabezpieczenie w całości. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucili naruszenie art. 730 i art. 730¹ § 2 kodeksu postępowania cywilnego, poprzez ich błędną wykładnię i zastosowanie w sprawie mimo braku ku temu przesłanek.

W odpowiedzi na zażalenie pozwanych powódka wniosła o jego oddalenie w całości i zasądzenie od pozwanych in solidum na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy dokonał trafnej oceny, że na podstawie zgłoszonych w sprawie dowodów powódka uprawdopodobniła swoje roszczenie, a co istotne pozwani powyższych okoliczności w środku odwoławczym nie kwestionowali.

Jeśli chodzi o drugą przesłankę zabezpieczenia roszczenia, tj. interes prawny w jego udzieleniu, to po myśli art. 730¹ § 2 k.p.c., istnieje on wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie. Ustalenie, czy zachodzi interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia, winno nastąpić w drodze ważenia usprawiedliwionych interesów uprawnionego i obowiązanego.

Na gruncie niniejszej sprawy, biorąc pod uwagę zebrany materiał dowodowy, w szczególności brak dopełnienia przez pozwanego (...) Sp. z o.o. w P. ciężącego na nim obowiązku w postaci składania wymaganych sprawozdań finansowych, a dodatkowo niepewna sytuacja w branży turystycznej, której przedstawicielem jest pozwany, to uzasadnione jest twierdzenie, że powódka uprawdopodobniła interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia. Dodatkowo wskazać należy na niejasne formę rozliczeń pomiędzy pozwanymi (pozwany J. S. jest zarazem prezesem i większościowym udziałowcem pozwanej (...) Sp. z o.o. w P.), dla których jak twierdzi powódka prowadzony jest jeden rachunek bankowy.

Powyższej oceny nie zmienia przedłożenie przez spółkę (...) sprawozdania finansowego za 2011 r., zeznania CIT – 8 oraz przedłożenie przez pozwanego J. S. zeznania podatkowego PIT 36L za rok 2011. Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, że z bilansu za 2011 r. pozwanej spółki wynika, że nie posiada ona praktycznie żadnego trwałego majątku, z którego powódka mogła skutecznie się zaspokoić, gdyby pozbawić ją możliwości zabezpieczenia środków znajdujących się na zajętych rachunkach bankowych. Z kolei z dokumentów przedłożonych przez J. S. nie wynika jaki jest jego aktualny stan majątkowy.

Należy w tym miejscu wskazać, że żaden z pozwanych, ani we wniesionych przez nich zażaleniach, ani też w złożonej przez nich odpowiedzi na pozew, nie wskazał, dla kogo z nich prowadzony był rachunek bankowy, na który powódka przelała kwotę, której zwrotu obecnie się domaga. Ograniczając się do zakwestionowania ustanowienia zabezpieczenia na tym rachunku, ze wskazaniem obu z nich oraz podnosząc w odpowiedzi na pozew zarzut braku wskazania przez powódkę, kto faktycznie z nich jest bezpodstawnie wzbogaconym, uniemożliwili ocenę wadliwości zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia w stosunku do jednego

z nich. Mając na uwadze powiązania osobowe i kapitałowe pozwanych, uznając przy tym za wiarygodne twierdzenia powódki, że wszelkie podjęte przez nią działania zmierzające do wyjaśnienia kwestii, kto jest zobowiązany do zwrotu nadpłaty oraz uzyskania jej zwrotu okazały się bezskuteczne, w ocenie Sądu Apelacyjnego należało uznać, że w tej wyjątkowej sytuacji, nie zachodzą przesłanki do podważenia przedmiotowego zabezpieczenia. W szczególności należy wskazać, o ile faktycznie zabezpieczenie udzielone w ramach zaskarżonego postanowienia, miałyby być nieskuteczne wobec jednego z pozwanych, to pozostanie ono skuteczne wobec tego z nich, dla którego prowadzony jest rachunek bankowy, na który dokonana została omawiana wpłata, a zatem wobec tego, który według twierdzeń pozwu był bezpodstawnie wzbogacony. Należy przy tym zwrócić uwagę, że obaj pozwani wnieśli zażalenia na przedmiotowe

postanowienie, mimo tego, że w świetle ich stanowisk dla jednego z nich postanowienie to nie było prawnie skuteczne, a zatem brak było po jego stronie interesu prawnego w zaskarżeniu tego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., postanowił jak na wstępie.

Brak rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego i zabezpieczającego wiąże się z tym, że niniejsze postanowienie dotyczy kwestii wпадkowych, a zatem nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie, w rozumieniu art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. Z tego też względu orzekanie o kosztach, na obecnym etapie postępowania, byłoby przedwczesne w świetle przywołanego przepisu.

MR